

Conte Els bols

“Fa temps, al nostre poble, hi havia una dona que va viure una llarga vida i es dedicava a fer utensilis de ceràmica. Ella feia tasses i gots amb els quals la gent brindava dient "salut", feia plats per menjar junts i celebrar alguna cosa, per mostrar suport en els mals moments, i també feia bols on oferir menjar als monjos que ens ajudaven a alimentar les nostres ànimes.

Un dia, aquesta dona es va adonar que aviat havia de morir, i va decidir fer els seus tres últims bols de ceràmica. Els va fer amb molt d'amor, exactament iguals i molt bonics. Durant el seu últim dia de vida, mentre jeia sense possibilitat de parlar, va haver-hi tres amics que van anar a casa seva i es van estar al seu costat. Els bols eren allà i al costat hi havia una nota que deia: "Si us plau, emporteu-vos un d'aquests bols cadascun". A cada bol havia dibuixat un símbol que significava: "Tant de bo que aquest treball continuï sent útil després que jo me n'hagi anat". I aquí comencen les tres històries de cadascun dels tres bols.

La persona que es va emportar el primer bol va pensar que era massa bonic per fer-lo servir i el va posar en un prestatge alt de casa seva, al costat d'altres objectes bonics. Pràcticament ningú va advertir que hi era fins que, molts anys després, es va trencar accidentalment mentre algú en netejava la pols, i aquí va acabar la seva història.

La segona visita de la ceramista era una mestra que es va emportar el bol a l'escola. Als nens els va agradar molt, el van dibuixar, els va inspirar per fer els seus propis bols, i fins i tot hi va haver diversos nens que de grans van acabar dedicant-se a fer ceràmica. Els seus dibuixos i els seus bols van servir a molta gent. Aquest segon bol, per tant, va complir el seu objectiu i també va donar motiu a moltes altres històries abans de trencar-se.

Jo vaig ser el tercer visitant, i llavors era un jove amb poca idea de què podria fer amb el tercer bol perquè fos útil. No tenia cap prestatge a casa on lluir objectes bonics, ni alumnes amb qui compartir-lo, ni tan sols necessitava un bol. Però el bol es pot usar de moltes maneres, així que vaig demanar als veïns i amics que escrivissin en un tros de paper el que necessitaven i posessin els papers dins del bol.

Quan vaig llegir els papers, vaig tenir la gran sorpresa que alguns d'ells en comptes de demanar coses les oferien, perquè no les necessitaven, així que em vaig dedicar a "unir" les necessitats amb les ofertes d'una en una. Amb el temps, ja no cabien més papers dins del bol, perquè la gent havia après a demanar l'ajuda que necessitava i a oferir el que tenia, de manera que es van començar a reunir per parlar i dirigir l'ajuda de tots cap a tots. Aquesta actitud s'ha convertit ara en part de la vida quotidiana del poble i ja no fan falta ni el bol ni les reunions.

En aquest moment, jo mateix he viscut una llarga vida, així que ha arribat l'hora d'enviar el bol a seguir el seu camí. He decidit donar-lo al meu proper visitant perquè trobi la seva nova utilitat. El primer bol va ser únicament una visió, el segon va aconseguir tot el que podia ser, i el tercer bol ens va canviar a tots.

Gràcies per la teva visita, tu decidiràs el que passa a partir d'ara en la història del tercer bol".